

(On)gewoon gay

COColumn door Joep van Zijl

'Prima dat mannen op mannen en vrouwen op vrouwen vallen. Maar waarom moeten ze daar iedere keer aandacht voor vragen. Is het nou écht nodig om tijdens Gaypride met een touwtje tussen je reet door de Amsterdamse grachten te varen? Of op Roze Zaterdag als vrouw verkleed op het Lange Voorhout te flaneren? Ik bedoel: jij bent toch ook homo maar doet verder normaal. Werkt deze overdrijving niet juist averechts?

Bovenstaande vraag is aan veel zonet alle homo's en lesbo's tenminste één keer is gesteld. De persoon die het onderwerp aansnijdt, wil eigenlijk alleen maar ja horen. De vraag roept bij mij dan ook veel irritatie op. Ten eerste omdat het hier helemaal geen vraag maar een stelling betreft. Namelijk die dat gays vooral niet moeten opvallen om geaccepteerd te worden.

Bovendien wordt meestal snel duidelijk dat de vraagsteller eigenlijk helemaal niet is geïnteresseerd in het antwoord. Het enige wat hij of zij zoekt, is bevestiging van het feit dat de emancipatie van homo's en lesbo's is voltooid. Het grappige, beter gezegd trieste, is nou juist dat dit nog niet het geval is. Roze happenings zoals Gaypride en Roze Zaterdag zijn daarom meer dan nodig om hier aandacht voor te blijven vragen.

Het feit dat beide evenementen een feestelijk, uitbundig en soms erg commercieel karakter hebben, doet daar niets aan af. Al voeren veel mensen deze drie bijvoeglijke naamwoorden wel als reden op om te verkondigen dat de strijd voor homorechten in Nederland wel gestreden is. Met andere woorden: gays worden niet meer gediscrimineerd en willen gewoon even helemaal los op het zoveelste roze feestje. De werkelijkheid is helaas anders.

Ja, er wordt uitbundig feest gevierd en dat is maar goed ook. Homo of lesbo zijn, betekent in Nederland immers niet dat je de rest van je leven in de kast moet blijven zitten. Volledig geaccepteerd zijn gays echter nog lang niet. Zo haalde de toename van homodiscriminatie vorige week de voorpagina van AD Den Haag. 'Meer klachten van homo's' kopte de krant. 'Aantal meldingen neemt vlucht, maar blijft topje van de ijsberg' luidde de onderkop.

Kwamen er tussen 2004 en 2007 jaarlijks gemiddeld tien klachten van homo's binnen. In 2008 waren het er al achttien en nog voordat dit jaar voorbij is, staat de teller op 27. Aantallen die op zichzelf niet zo schokkend zijn maar dat verandert als duidelijk wordt dat lang niet ieder geval van homodiscriminatie wordt gemeld. 'Onderrapportage,' noemen de medewerkers van het Bureau Discriminatiezaken dat. Iedere klacht is er natuurlijk één te veel. Het feit dat één gerapporteerde klacht misschien wel 50 niet gerapporteerde klachten vertegenwoordigt, maakt extra duidelijk dat er nog heel veel werk aan de winkel is.

Het gaat hierbij bovendien om een erg lastige klus. Want afgezien van het feit dat veel homo's en lesbo's hun klachten niet melden, blijft homodiscriminatie een hardnekkig onkruid dat met wortel en al moet worden gerooid. De vraag is alleen hoe je zoiets aanpakt. Nederland mag wat wetgeving betreft welliswaar voorop lopen maar dingen die op papier

staan, zijn niet zomaar werkelijkheid. Zo levert een onschuldige kus in het openbaar nog regelmatig afkeurende en soms zelfs ronduit beledigende reacties op. Op de werkvloer proberen collega's met weinig gevoel voor humor de lachers nog altijd op hun hand te krijgen met flauwe en soms kwetsende homograppen. Ongewoon homo zijn, is daarom nog steeds realiteit terwijl de letters on hoognodig moeten verdwijnen. De mensen, die menen dat een Gaypride of Roze Zaterdag niet meer nodig is, kunnen zichzelf daarom beter een échte vraag stellen. Wat kan ik doen om ervoor te zorgen dat iedereen in alle vrijheid en veiligheid zichzelf kan zijn?